

Řád rytířů Věčného Světla

Řád rytířů Věčného Světla je společenstvím, které se snaží vycházet z ideálů rytířských ctností. K nim patří rozvíjení víry, naděje, křesťanské lásky, služby bližnímu, pěstování vytrvalosti a hledání spravedlnosti pro potřebné. Na tyto ideály je třeba v každodenním životě navazovat, uskutečňovat je a prohlubovat.

Rytíř řádu je povolán bránit, milovat a ctít pravdu, kultivovat svou morálku, čest a smysl pro zodpovědnost a spravedlnost. Každý může tento rozměr hledat svým osobitým způsobem podle svých možností a lidských dispozic.

V duchu rytířské tradice je povolán člen řádu mít obrazně řečeno - zdvižené hledí, aby v běžném životě byl nablízku potřebným, aby stál na straně slabších, aby byl ochoten pomáhat, jak fyzicky, tak duchovně. Stejně tak je povolán každý člen ochraňovat svůj štít víry, opracovávat své nitro, zušlechťovat svou mysl a pečovat o svou duši i tělo.

Členové řádu nejsou pevně vázáni žádnou smlouvou nebo řádovým slibem. Vše je dáno do prostoru svobody jednotlivce, vše je předloženo rytířovu svědomí a záleží jenom na něm, jak bude schopen využívat svých schopností a darů a jak je bude rozvíjet a uplatňovat.

Síla řádu je nejenom v bratrství členů, ale také v duchovní podpoře společenství. Každý den v poledne ve **dvanáct hodin*** je možné setkávat se v modlitbě. Hodina dvanáctá je ustanovena jako společná osa duchovního setkávání rytířů. Není to závazná věc, protože ne každý má třeba tu možnost účastnit se tohoto setkání z důvodu pracovního vytížení nebo rozličných okolností, které tomuto brání. Je-li to ale jen trochu možné, tak je vhodné tuto modlitbu udržovat a rozvíjet.

Doporučení pro samotnou modlitbu řádu vychází z modlitby Páně, kterou se duchovní setkání zahajuje a také ukončuje. Podle možností může být modlitba buď zjevná, spojená s pokleknutím nebo jiným vhodným postojem a nebo vedená bez zjevného vyjádření a v tichosti.

Prostor mezi modlitbami k Bohu Otci je vyplněn osobní modlitbou vlastními slovy, kdy se vyprošuje pomoc a požehnání pro lidi v životní nouzi, pro lidi trpící, opuštěné a umírající, stejně tak je možnost připojit i konkrétní prosby pro potřebné. Tuto modlitbu lze také uskutečňovat v tichu, naslouchání, rozjímání...Dvanáctá hodina je ustanovena jako hodina, kdy se členové sjednocují v modlitbě k Bohu. Pokud je pro někoho dvanáctá hodina pevně danou soukromou modlitební chvílí, tak je pochopitelně možné zahrnout úmysly do modlitby, která je už praktikována. Je zcela jedno, zda modlitba bude zjevná nebo skrytá, záleží na možnostech a podmínkách. Duchovní osa je určitým prostorem a možností, kdy se mohou rytíři sjednocovat v duchovní rovině a vyprošovat pomoc nejenom obecně pro lidi v nouzi, ale vytváří se i podpora pro členy, kteří se nemohou z různých důvodů modlitby účastnit.

Otázka členství v řádu je naprosto nezávazná. Každý může být osloven v životě něčím jiným, co ho může posilovat, inspirovat, vést a toto je jedna z možností. Člen řádu může působit na jakýchkoli úrovních života, vždy ale platí pravidlo absolutní rovnosti členů vůči sobě a zachování vzájemné korektnosti, úcty a vstřícnosti.

Mnohý se zeptá na vnějšíkové projevy řádu, co očekávat, jak se projevuje. Odpovědí je, že každý nový člen přidává do řádu kousek ze sebe a spoluvytváří živý organismus. Každý člen se musí ptát sám sebe, co sám může přinést a jak využít svých schopností pro zušlechťení svého přístupu k lidem, Bohu, církvi, své rodině i sobě samému. Vazba není prioritně v tom, co zachovávat a dodržovat, ale vazba musí vycházet zevnitř, z každého člena, rytíře řádu. Každý může v rámci svých možností rozvíjet své schopnosti v duchu pravdy, bratrské lásky, svědomí, morálky, cti a respektu k Tvůrci a tím prospívat k obecnému dobru. K tomu patří případně i podpora soukromých nebo veřejných aktivit s tím spojených.

Členem se může stát svým osobním rozhodnutím každý, kdo je schopen používat rozumových schopností a cítí se být zásadami a formou řádu osloven. Věk či stav zde nehraje roli. Příslušenství k řádu je otevřeno ženám i mužům křesťanského vyznání. Členové se mohou vzájemně znát a nebo také nikoli. Pokud někdo příkladně dojde k závěru, že by se chtěl podílet na rozvíjení uvedených zásad ve svém životě a chtěl by se také být účastnit řádové modlitby a přitom nepoznan, stává se tímto plnohodnotným duchovním členem a má podíl na modlitebních požehnáních.

V životě by měl člen řádu působit podle ideálů rytířských ctností, měl by být důsledný, působit neokázale a svým snažením rozvíjet myšlenky řádu. Měl by podporovat toleranci mezi lidmi, zabraňovat sporům a pomáhat potřebným. V rámci svých možností je povinností chránit pravdu a vytvářet postoje a aktivity, které slouží k oslavě Božího díla a Tvůrce samotného. Sám sebe člen řádu vnímá jako poutníka, který vstoupil na Boží cestu a směřuje ke Světlu, Ježíši Kristu. Mezi členy řádu existuje naprostá rovnost, každý má jinou roli v životě a každý jiné schopnosti. Nehodnotí se okázalost nebo záslužnost členů, ale důležitá je věrnost myšlenkám a křesťanským ideálům. Všichni bratři nebo sestry příslušející k řádu nebo i sympatizující se oslovují křestními jmény. Každý člen může obdržet řádovou roušku se znakem řádu. Nepřijímá na sebe tímto žádné závazky, spíše jen hmatatelně vyjadřuje své odhodlání ctít myšlenky řádu. Řádový znak vyjadřuje ducha společenství a je v něm obsažena symbolicky myšlenka a poslání Řádu rytířů Věčného Světla.

kontakt: RRVS@seznam.cz